

ČUDEŽNA VREČKA

Crk, crk, crk, crk crkni človek.
Človek. Človek.

(Srečko Kosovel)

Kar razburim se, ko poslušam in gledam medijski napad papirnice Videm na kupce. Tam so izdelali moderne vrečke, ki naj bi sčasoma izpodrinile polivinilaste. Skoraj nihče še ni videl teh vrečk, pa že prvošolčki vedo, da bodo ravno te nove papirnate vrečke rešile Slovenijo pred ekološkim kolapsom. Naši gozdovi in struge naših rek bodo enkrat za vselej očiščeni plastičnih krp, ki so zdaj navešene povsod, koder koračimo.

Ena najbolj umazanih tovarn v Sloveniji se na vse kriplje trudi, da bi peščici državljanov dopovedala, da je ravno ona, papirnica Videm, tista, ki bo počistila ves nakopičeni gnoj. Kam? Naravnost v papirnate vrečke, ki hitro razpadejo in so močne itd. itd... Ekološkost, ki se je v nekaj letih zaradi resnične skrbi državljanov povečala na izjemno visoko stopnjo, propagandni referenti iz Krškega spretno izkoriščajo za frontalni napad na površno ljudstvo, ki bo od zdaj naprej v papirnatih vrečkah nosilo vsakdanje potrebščine in imelo ob tem prijeten občutek, da je tudi samo nekaj storilo za boljše okolje. Nosili bomo stvari v papirnatih vrečkah, izdelanih v tovarni, ki vali bel oblak sladkobnega vonja nad Krško in katerih papir pobelijo še z dioksidom, strupom, nevarnim dojenčkom, otrokom, odraslim in starčkom! Človek obrača, bog obrne. Tega pregovora se pogosto spomnim, kadar opravljam inventuro svojega ekološkega pisanja. Bolj ko razmišljam, bolj se mi zdi to početje brezplodno. Zdi se, da smo podvrženi procesu, ki je neustavljiv. Evolucija! Videti je, da je samouničevanje človeške vrste del tega. Ne gre mi iz glave prispevek RTV Lj, ki ga je pred kratkim pokazala v Tedniku. Neki učenjak je predstavil zadnjo generacijo računalnikov,

ki bodo v svojih utribah nosili tako imenovane nevročipe. Zazdelo se mi je, da to ni več sad človekovega neumornega tipanja za neznanimi stvarmi, ampak postaja že del evolucije. Pred tem ko bi moralo človeštvo izumreti v lastni nesnagi, zadušljivem zraku in zastrupljeni vodi, mu bo uspelo ustvariti nekaj, kar danes razumemo in prepoznavamo z besedo roboti. Jules Verne bi gotovo napisal debelo knjigo o mehanskih ljudeh, ki bodo jedli, pili, čutili, razmišljali, se ljubili in razmnoževali in ne bo jih motilo strupeno ozračje, ne kalne vode, ne radioaktivno sevanje. Morebiti bodo od tega celo živeli...

In najbrž bodo tako kot mi hodili po naših lepih gorah ter občudovali sončne vzhode in zahode. Peli bodo, ukali z gore na goro. Od nas se bodo razlikovali le po tem, da svojih najlepših trenutkov ne bodo mogli preživljati s svojimi prijatelji pod macesni, ampak bodo zbrani med posušeni in od žvepla posmojenimi, črnimi, v nebo segajočimi štrclji.